



תפ"ח 6174/08/13 - מדינת ישראל נגד עמאר אבו דקה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 6174-08-13 מדינת ישראל נ' אבו דקה(עציר) ואח' 15 מרץ 2016

לפני:

כב' מנחם פינקלשטיין, סג"נ, אב"ד כב' השופטת ליאורה ברודי, שופטת כב' השופט רמי אמיר

המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	1. עמאר אבו דקה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יעל בן שמואל

ב"כ הנאשם עו"ד לילך גולן דקל

הנאשם הובא על ידי שב"ס

ב"כ משפחת המנוח עו"ד רותי אלדר, ומשפחת המנוח

גזר דין

הנאשם הורשע בעבירת רצח של המנוח יצחק אלגבי ז"ל, וכן בעבירות של כניסה והתפרצות למקום מגורים, ניסיון כניסה והתפרצות למקום מגורים, קשירת קשר לביצוע פשע ושהייה בלתי חוקית בישראל.

בגין עבירת הרצח יש לגזור על הנאשם את עונש החובה של מאסר עולם. ב"כ המאשימה לא ביקשה אותנו לגזור עונשי מאסר נוספים בגין העבירות הנוספות. כיוון שהעבירות הנוספות כרוכות מבחינה עובדתית בעבירת הרצח, או נבלעות בה, ויש לראות את הכול כפרשה אחת, אזי ממילא לא היה מקום לענישה נפרדת בגין העבירות הנוספות, ונכון היה לפסוק עונש כולל, כאשר הכול מתמצה בעונש מאסר העולם. לפיכך, יהיה העונש הכולל מאסר עולם.

מוסכם כי יש לנכות מתקופת המאסר את ימי המעצר. בהקשר זה הבהירה ב"כ המאשימה כי יש לעשות זאת רק מיום 27.4.15 ואילך, שכן קודם לכן היה הנאשם עצור גם בתיק אחר, ואותה תקופת מעצר קודמת עד יום 26.4.15 (כולל) נוכתה כבר מעונש המאסר שבתיק האחר. ב"כ הנאשם לא חלקה על כך.

לפיכך, אנו גוזרים על הנאשם עונש של מאסר עולם, כאשר ימי מעצרו החל מיום 27.4.15 ואילך יבואו במניין התקופה.

עמוד 1



נותר עניין החיוב בפיצויים לבני משפחת המנוח לפי סעיף 77 לחוק העונשין.

קראנו את הצהרת נפגע העבירה של אלמנתו של המנוח וארבעת ילדיו, שהוגשה לתיק עוד בשלב הראיות לעונש בעניינו של הנאשם 2. כן שמענו את הדברים הכואבים שמסרו בפנינו האחיינית, הכלה, ואחת מבנותיו של המנוח.

ב"כ המאשימה ביקשה לחייב את הנאשם בפיצויים לאלמנה, לארבעת הילדים, וכן לשלושה מהנכדים הקטינים שהיו נוכחים בבית סבם המנוח בעת ביצוע הרצח בבית הסמוך, לשם הלך הסב כדי להביא להם לחם לארוחת הערב. ב"כ המאשימה הדגישה את הטלטלה הגדולה, האובדן והכאב לכל בני המשפחה, את הפגיעה הנפשית כמו גם את הפגיעה הממונית, וכן את הצורך של הקטינים לעבור טיפול נפשי. עוד ציינה ב"כ המאשימה, כי בהתאם לפסיקה אין כל רלוונטיות להיותו של הנאשם תושב שטחים וחוסר יכולת כלכלית, וזאת מאחר שהפיצוי נגזר מהנזק והכאב והסבל, ולא מיכולתו של הנאשם. כן ציינה, כי אשמו של הנאשם כאן רב מאשם של יתר המעורבים, וכי הוא זה שדקר את המנוח והביא למותו. ב"כ המאשימה ביקשה לפסוק פיצויים בסכום כולל העולה על הסכום המקסימלי לפי החוק, וזאת משום שתקרת הפיצוי מתייחסת לכל נפגע ונפגע ולא לעושה העבירה. בהקשר לכך הפנתה ב"כ המאשימה לפסיקה של בתי המשפט המחוזיים, וכן לנייר עמדה מטעם היועץ המשפטי לממשלה שהוגש לבית המשפט העליון בעניין שתלוי ועומד לפניו בנקודה זו.

הסנגורית טענה בתשובה, כי הנאשם הוא גנב בדרגה נמוכה ביותר בהיררכיית הפשיעה. הוא לא הצטייד בנשק חם או קר, אלא בא עם כלי פריצה בלבד, ולא רצה להיקלע למצב שאליו נקלע. עוד טענה, כי הנאשם צפוי למאסר לכל חייו ללא שחרור מוקדם, כי אינו צפוי לעבוד ולהשתכר בכלא בשל הרשעותיו הקודמות, כי הוא סובל מחסרון כיס, וכי אין בידיו לשלם פיצויים בסכומים משמעותיים. לכן ביקשה הסנגורית להסתפק בפסיקת סכום ריאלי בהתחשב ברכושו של הנאשם. הסנגורית לא התייחסה לשאלת הפסיקה בסכום כולל מעל לתקרת הסכום המקסימלי.

המנוח השאיר אחריו אלמנה וארבעה ילדים בגירים, ומספר נכדים. התרשמנו כי המנוח היה עוגן מבטחים לכל בני המשפחה, גם כלכלית וגם נפשית. הוא היה איש אוהב אדם, ומושיט עזרה לכל קרוביו וסובביו. מותו של המנוח הותיר חלל עצום בקרב המשפחה, וכאב רב ותחושת אובדן אישית קשה אצל כל אחד ואחד מבני המשפחה, ואף קושי כלכלי בשל היותו המפרנס העיקרי. הנכדים אף נדרשים לטיפול נפשי, אשר עלויותיו בציוד.

סעיף 77 לחוק העונשין מסמיך את בית המשפט לפסוק פיצויים לנפגעי העבירה כדי לפצותם על סבלם ונזקם, גם כתשלום "על חשבון" הפיצויים המגיעים לפי הדין האזרחי, ואולם גם כתשלום החורג מכך, וכן כדי להביע את עמדתה הערכית של החברה וסלידתה מהעבירה. כאשר מדובר בעבירת המתה, הרי נפגעי העבירה הם בני משפחת המנוח. החוק קובע תקרה לפיצויים, ואולם הגישה הנוהגת היא לראות בכך הגבלה על סכום הפיצויים לכל אחד מהזכאים, ולא על סכום הפיצויים הכולל בו יחויב הנאשם. יחד עם זאת, יש לעשות זאת בסבירות ובמידתיות. במקרה של עבירות המתה נהוג לפצות בראש ובראשונה את בני המעגל המשפחתי הראשון, אם כי ניתן להוסיף פיצויים אף לנפגעים נוספים. בעניינו סברנו כי ראוי לפצות את האלמנה ואת ארבעת הילדים, אך גם לתת פיצוי מסוים לשלושת הנכדים הקטינים שנכחו בבית הסמוך בעת הרצח. כמו כן, ומטבע הדברים, שאת המבצע העיקרי בכל מקרה של עבירת המתה יש לחייב בסכום הגבוה ביותר מכל המעורבים במעשה. לגבי הסוגיה של אופן פסיקת הפיצויים ושיעורים במקרה של ריבוי נפגעים, והפרשנות הנכונה לעניין הסכום המרבי הקבוע בסעיף 77 לחוק - הדברים הוכרעו על ידינו לאחרונה בגז"ד בתפ"ח 38074-04-13 מ"י נ' סונגו (31.12.15), ובהמשך לכך בתפ"ח 22149-10-13 מ"י נ' קרני (24.2.16); כל טעמנו ניתנו שם בהרחבה, ואין טעם לחזור על כך. כמו כן, ולפי ההלכה הפסוקה, אין מצבו הכלכלי של הנאשם מהווה שיקול לעניין פסיקת הפיצויים ושיעורם.



שקלנו את הדברים, ובנסיבות העניין החלטנו לחייב את הנאשם לשלם פיצויים כדלקמן:

לאלמנה סך של 258,000 ₪, לארבעת הילדים הבגירים סך של 100,000 ₪ לכל אחד, ולשלושת הנכדים הקטינים שנכחו במקום בעת הרצח סך של 10,000 ₪ לכל אחד.

סכום הפיצויים הכולל יעמוד על 688,000 ₪.

הנאשם יפקיד את סכום הפיצויים בקופת בית המשפט עד יום 1.6.16.

ב"כ המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי הזכאים לפיצויים.

הפיצויים המיועדים לשלושת הנכדים הקטינים יועברו לידי הוריהם (בהתאמה), וחזקה על ההורים שישתמשו בכך לטובת ילדיהם.

ב"כ המאשימה תעביר את פרטי שלושת הנכדים הקטינים למרכז לגביית קנסות ואגרות.

הודעה לנאשם זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום ה' אדר ב'
תשע"ו, 15/03/2016
במעמד הנוכחים.
השופט מנחם פינקלשטיין,
סג"נ, אב"ד

ליאורה ברודי, שופטת רמי אמיר, שופט

הוקלד על ידי רעות שפיר